

Isaac Asimov
Χρονόγατα (1942)
(time pussy)

Αυτή την ιστορία μου την είπε ο γέρο Μακ εδώ και πάρα πολύ καιρό, τότε που ζούσε σε μια καλύβα πέρα από το λόφο που αντίκριζα από το παλιό μου σπίτι. Ήταν αναζητητής μεταλλευμάτων στους Αστεροειδείς, στη διάρκεια της Εξόρμησης του '37 και περνούσε τον καιρό του ταΐζοντας τις εφτά γάτες του.

«Τι σας κάνει να αγαπάτε τόσο πολύ τις γάτες, κ. Μακ;» τον ρώτησα.

Ο γέρο μεταλλωρύχος με κοίταξε και έξυσε το πηγούνι του.

«Να», μου αποκρίθηκε, «μου θυμίζουν τα ζωάκια μου στην Παλλάδα. Ήταν κάτι σαν γάτες - ίδιο κεφάλι, κάπως - τα πιο έξυπνα ζωάκια που είδες ποτέ. Νεκρά όλα!»

Λυπήθηκα και του το είπα. Ο Μακ άφησε να του ξεφύγει ένας βαθύς στεναγμός.

«Τα πιο έξυπνα ζωάκια», ξανάπε. «Ήταν τετραδιάστατα γατάκια».

«Τετραδιάστατα, κ. Μακ; Αλλά η τέταρτη διάσταση είναι ο χρόνος». Το είχα μάθει αυτό την προηγούμενη χρονιά στην τρίτη τάξη.

«Ωστε πηγαίνεις στο σχολείο, ε;» (Εβγαλε την πίπα του και την γέμισε αργά). «Βέβαια, η τέταρτη διάσταση είναι ο χρόνος. Αυτές οι γατούλες ήταν κάπου ένα πόδι μακριές και είχαν ύψος έξι ίντσες, πλάτος τέσσερις ίντσες και απλώνονταν κάπου στα μέσα της επόμενης βδομάδας. Αυτό δεν είναι τετραδιάστατο; Φαντάσου, αν τους χάιδευες το κεφάλι, μπορεί και να μην κούναγαν την ουρά τους παρά την άλλη μέρα. Μερικές από τις μεγάλες την κούναγαν την παράλλη. Γεγονός!»

Τον κοίταξα δύσπιστα, αλλά δεν έβγαλα λέξη.

Ο Μακ συνέχισε:

«Υπήρχαν και τα καλύτερα μαντρόσκυλα σε όλη την πλάση. Έπρεπε. Άκου να δεις, όταν μυρίζονταν κανένα κλέφτη ή κανένα ύποπτο, ούρλιαζαν σαν νεράιδες του θανάτου. Κι όταν ένα σκυλί έβλεπε έναν κλέφτη σήμερα, θα γαύγιζε χθες, γι' αυτό είχαμε φύλακα είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο».

Το στόμα μου κρεμάστηκε.

«Αλήθεια;»

«Να μην σώσω! Θες να μάθεις πως τα ταίζαμε; Τα περιμέναμε να πάνε για ύπνο, κατάλαβες και τότε ξέραμε ότι ήταν απασχολημένα να χωνεύουν το φαγητό τους. Αυτές οι μικρές χρονογατούλες χώνευαν πάντα το φαγητό τους ακριβώς τρεις ώρες πριν το φάνε, επειδή το στομάχι τους απλωνόταν τόσο προς τα πίσω μέσα στο χρόνο. Έτσι όταν πήγαιναν να κοιμηθούν, κοιτάζαμε και εμείς την ώρα, ετοιμάζαμε το φαγητό τους και τους το δίναμε ακριβώς τρεις ώρες αργότερα.

Είχε ανάψει την πίπα του και άφηνε τούφες καπνού. Κούνησε αργά το κεφάλι του, γεμάτος θλίψη.

«Κι όμως, μια φορά έκανα λάθος. Καημένε κούτσικε χρονογατούλη. Τον έλεγαν Τζοε, και μπορώ να σου πω ήταν ο αγαπημένος μου. Ένα πρωί έπεσε να κοιμηθεί στις εννιά και δεν ξέρω πως μου καρφώθηκε η ιδέα ότι ήταν οκτώ. Φυσικά, του έφερα το φαγητό του στις έντεκα. Έψαξα ολούθε να τον βρω, αλλά δεν μπόρεσα».

«Τι είχε γίνει, κ. Μακ;»

«Να, δεν μπορείς να έχεις την απαίτηση από το στομάχι μιας χρονό-γατας να τα φέρει βόλτα με το πρόγευμά της μόνο δύο ώρες από τη χώνεψή του. Είναι πάρα πολύ για να περιμένει κανείς να γίνει. Τελικά τον βρήκα κάτω από την εργαλειοθήκη στο εξωτερικό υπόστεγο. Είχε σουρθεί μέχρι εκεί και πέθανε από δυσπεψία μια ώρα πριν. Κακόμοιρο ζωάκι! Μετά από αυτό, έβαζα πάντα το ζυπνητήρι κι έτσι δεν ξανάκανα τέτοιο λάθος».

Έπεσε μια σύντομη, θλιβερή σιωπή και σε λίγο ξανάπιασα την κουβέντα με ένα ψίθυρο γεμάτο σεβασμό:

«Είπατε πριν ότι πέθαναν όλα. Με αυτό τον τρόπο σκοτώθηκαν;»

Ο Μακ κούνησε σοβαρά το κεφάλι.

«Όχι! Άρπαζαν συχνά κρύωμα από μας και πέθαιναν έτσι δα, πότε μια βδομάδα, πότε δέκα μέρες πριν το αρπάξουν. Για να καταλάβεις, δεν ήταν και πάρα πολλές κι ένα χρόνο μετά που οι μεταλλωρύχοι έφτασαν στη Παλλάδα δεν είχαν απομείνει παρά καμιά δεκαριά κι αυτές οι δέκα κάπως αδύνατες και αρρωστιάρες. Ο μπελάς ήταν, φιλαράκο μου, που όταν πέθαναν, έγιναν όλες κομμάτια' σάπισαν στα γρήγορα. Ιδίως εκείνο το τετραδιάστατο μαραφέτι που είχαν στα μυαλά τους μέσα και τα έκανε να συμπεριφέρονται με τον τρόπο που σου είπα. Μας κόστισε εκατομμύρια δολάρια».

«Πως αυτό, κ. Μακ;»

«Βλέπεις μερικοί επιστήμονες στη Γη μυρίστηκαν για τις χρονόγατες μας και ήξεραν ότι όλες θα πέθαιναν πριν οι ίδιοι μπορέσουν να φτάσουν εκεί στην επόμενη συζυγία. Γι' αυτό πρόσφεραν σε όλους μας, από ένα εκατομμύριο δολάρια για κάθε χρονόγατα που θα διατηρούσαμε γι' αυτούς».

«Τα καταφέρατε;»

«Εμείς προσπαθήσαμε, αλλά αυτές δεν έλεγαν να σωθούν. Όταν πέθαναν δεν άξιζαν πια φράγκο και έπρεπε να τις θάψουμε. Δοκιμάσαμε να τους στοιβάσουμε μέσα σε πάγο, αλλά με αυτό τον τρόπο κρατούσαμε σε καλή κατάσταση μόνο το εξωτερικό μέρος. Το μέσα ήταν μια φρικτή ανακατωσούρα και το μέσα ήταν αυτό που ήθελαν οι επιστήμονες.

»Φυσικά, δεν μας άρεσε να χάνουμε ένα εκατομμύριο δολάρια με κάθε χρονόγατα που πέθαινε. Κάποιος από εμάς σκέφτηκε πως αν βάζαμε μια χρονόγατα μέσα σε καυτό νερό όταν ήταν να πεθάνει, το νερό θα την μούσκευε ως μέσα για τα καλά. Μετά, όταν πέθαινε, θα παγώναμε το νερό έτσι που θα γινόταν ένα στερεό κομμάτι πάγου και πια θα διατηρούνταν».

Το σαγόνι μου είχε κρεμάσει.

«Και πέτυχε;»

«Προσπαθήσαμε, κι αν δεν προσπαθήσαμε, γιε μου, αλλά δεν μπορούσαμε να παγώσουμε το νερό όσο γρήγορα έπρεπε. Την ώρα που το είχαμε κάνει πάγο, το τετραδιάστατο μαραφέτι στον εγκέφαλο μιας χρονόγατας είχε σαπίσει. Παγώναμε το νερό όλο και πιο γρήγορα αλλά δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Τελικά, μας είχε απομείνει μόνο μια χρονόγατα και ήταν έτοιμη να πεθάνει, κι αυτή. Ήμασταν απελπισμένοι, και τότε ένας από τους φίλους σκέφτηκε κάτι. Σκαρφίστηκε μια μπερδεμένη μηχανή που θα πάγωνε όλο το νερό στο πι και φι, σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.»

Πήραμε την τελευταία χρονόγατούλα και την βάλουμε στο ζεστό νερό και την κρεμάσαμε στη μηχανή. Η καημένη, μας έριξε μια τελευταία ματιά, έβγαλε έναν παράξενο ήχο και πέθανε. Πατήσαμε το κουμπί και παγώσαμε τα πάντα φτιάχνοντας ένα στέρεο κομμάτι μέσα σε ένα τέταρτο του δευτερολέπτου». (Εδώ ο Μακ έβγαλε έναν στεναγμό που πρέπει να ζύγιζε ένα τόνο). «Αλλά δεν βγήκε τίποτα. Η χρονόγατα χάλασε μέσα σε δεκαπέντε λεπτά κι έτσι χάσαμε το τελευταίο εκατομμύριο».

Κράτησα την ανάσα μου.

«Μα, κ. Μακ, μόλις είπατε ότι παγώσατε την χρονόγατα σε ένα τέταρτο του δευτερολέπτου. Δεν έμεινε καιρός για να χαλάσει».

«Ακριβώς αυτό ήταν, φιλαράκο μου», έκανε βαριά. «Το κάναμε πάρα πολύ γρήγορα, που να πάρει ο διάβολος. Η χρονόγατα δεν διατηρήθηκε γιατί παγώσαμε το ζεστό νερό τόσο διαολεμένα γρήγορα που ο πάγος ήταν ακόμα ζεστός!»